

Vjerom premostiti jaz...

Evangelje koje čitamo ove nedjelje (Mk 6,1-6) vodi nas u Isusov rodni kraj u nazaretsku sinagogu. Upravo tu gdje su ga poznavali i gdje je imao prijatelja i rodbine, Isus doživljava odbacivanje u tolikoj mjeri da se i sam čudio njihovoj nevjeri i tvrdokomosti.

[...] No oni su u svojoj oporosti podigli barijeru nevjere između sebe i njega, tako da nije mogao učiniti ondje nijedno čudo, osim ozdraviti nekoliko nemoćnika.

U odnosu prema njima produbljuje izdvajajući se od njih i pokazujući da nije samo jedan od njih. U biti oni nevjerom produbljuju jaz između sebe i Boga koji je on nastojao premostiti htijuci njih približiti Bogu.

Njihovi zaključci, doduše, nisu bili sasvim krivi, jer su dijelom odgovarali stvarnosti, s time da nisu pogađali dobro njegove nakane. Uistinu, on nije išao produbljivati jaz time što je pokazao da između njega i Oca nebeskoga ne postoji takav jaz, već je svojim nastupom pokazao da s pravom govori u ime Božje, jer je to bila sasvim logična posljedica koja proizlazi iz njegova božanskog identiteta. Osim toga, time što je istaknuo spomenuti jaz, nije to učinio da bi im predbacivao i stvarao kompleks krivnje, već da bi ih oslobodio. Isto tako, ako je ukazivao na uzvišenost svoga poslanja, nije time činio većim jaz između sebe i njih, već im je skretao pozornost da je, zahvaljujući njegovoj ljudskosti, premošćen taj jaz koji postoji između Boga i ljudi, a koji je uvjetovan ljudskim grijehom. No njihova nevjera im je bila nepremostiva i nije im dopuštala da prijeđu na onu stranu gdje ih je pozivao Isus. Ukopali su se u svoje pozicije do mjere da im je obraćenje postalo nedostižan napor, a spasenje predaleko.

Sve što se zbililo u sinagogi u Nazaretu vrijedi kao pouka i nama danas. Budimo pozorni na Isusov navještaj i njegova djela u našem životu, te prihvatimo da nam otkrije svoje božansko poslanje kojim nas privlači Bogu. On nas poziva da odgovorimo vjerom na njegovu prisutnost, te se odazovimo jer samo vjerom nadilazimo granice svoje ograničene ljudskosti i preko njega ulazimo u ozračje ponuđenog Božjeg oproštenja i spasenja.

<https://www.vjerajdijela.com/vjerom-premostiti-jaz-razmisljanje-uz-14-nedjelju-kroz-godinu-i->

Oči su naše uprte u Gospodina dok nam se ne smiluje.

Oči svoje uzdižem k tebi koji u nebesima prebivaš.

Evo, kao što su uprte oči slugu u ruke gospodara i oči sluškinje u ruke gospodariče, tako su oči naše uprte u Gospodina, Boga našega, dok nam se ne smiluje.

Smiluj nam se, Gospodine, smiluj se nama jer se do grla hasitismo prezira. Prešita nam je duša podsmijeha objesnih, poruga oholih.

Opjevni psalam: Ps 123, 1-4

PROMIŠLJANJE

Sveta braća – Ćiril i Metoda - 5. srpnja

Život i djelovanje Konstantina (Ćirila) i Metoda ponajbolje opisuju njihova Žitja, u kojima se nalaze i različiti dokumenti o svetoj braći.

Rođeni su u grčkom gradu Solunu, u obitelji od sedmero djece. Metod se rodio oko 815., a Ćiril 826. godine. Postavši svećenici, za sebe su izabrali monaški način života.

Prema povijesnim izvorima, svetu braću, Ćirila i Metoda, na poziv kneza Rastislava, bizantski car Mihajlo šalje u Panoniju.

[...] Uočili su kolika je važnost uzdignuti slavenski jezik na razinu književnog jezika s vlastitim pismom (glagoljicom), kako bi taj jezik mogao postati jezikom vjerskog kulta. Preveli su s grčkog jezika na slavenski jezik, za crkvene potrebe, Sveto pismo i bogoslužne knjige.

Osjećaji svete braće za vrijednost i snagu koju imaju izrečene i napisane riječi, neke su slavenske narode potaknuli na razvoj vlastite kulture i jezika, dok su nekim drugim narodima, koji su već u tom pogledu imali korijene, bili dragocjena podrška u daljnjem razvoju.

[...] Enciklikom Grande munus, apostoli Ćiril i Metod proglašeni su svetima u Katoličkoj Crkvi. Papa Pavao VI. u apostolskom pismu Antiquae nobilitas decora (1969.) istaknut će ih kao one s kojima je počeo razvoj i napredak naše kulture i civilizacije.

Blaženi papa Ivan Pavao II., apostolskim pismom Egregiae virtutis (1980.) ističe i zaključuje:

„Na temelju sigurnih poznavanja stvari i zrelog razmišljanja, kako puninom svoje apostolske vlasti, a snagom ovoga pisma, svete Ćirila i Metoda postavljamo i proglašujemo kod Boga nebeskim suzaštitnicima (uz svetog Benedikta) cijele Europe i dodjeljujemo im sve časti i liturgijske povlastice koje po pravu pripadaju osobitim mjesnim zaštitnicima“.

Stoga i danas privlačnost i uspjeh njihove misije nalazimo u tadašnjem zagovaranju političke i crkvene samostalnosti slavenskog naroda, te evangelizaciji na narodnom jeziku. Njihova baština ostaje tako trajan spomen utkan u kršćanskim temeljima Europe.

<https://www.vjerajdijela.com/sveta-braca-ciril-i-metod/>

Policijski kapelan don Marin Drago Kozic
(mkozic@mup.hr)

tel.: (01) 4563 295 - spec. 25295

Pomoćnik kapelana Mišo Josipović
(mjosipovic@mup.hr)

mob.: 099 22 92 432 (85 546)

Telefaks: (01) 45 63 699 (25 699)

Uredio: Pomoćnik kapelana Mišo Josipović

POLICIJSKA KAPELANIJA

“MAJKA BOŽJA
KAMENITIH VRATA”
PU zagrebačka
Petrinjska 20
Zagreb

Godina 12 • broj 494 • 2021. godina

ČETRNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

4. srpnja 2021.

Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju.

<https://zagrebacka-policija.gov.hr/o-nama/policijska-kapelanija-majke-bozje-kamenitih-vrata/>

Evangelje: Mk 6, 1-6

U ono vrijeme: Isus dođe u svoj zavičaj. A doprate ga učenici. I kada dođe subota, poče učiti u sinagogi. I mnogi što su ga slušali preneraženi govorahu: »Odakle to ovome? Kakva li mu je mudrost dana? I kakva se to silna djela događaju po njegovim rukama? Nije li ovo drvodjelja, sin Marijin, i brat Jakovljevi, i Josipov, i Judin, i Šimunov? I nisu li mu sestre ovdje među nama?« I sablažnjavahu se o njega.

A Isus im govoraše: »Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju i među rodbinom i u svom domu.« I ne mogaše ondje učiniti ni jedno čudo, osim što ozdravi nekolicu nemoćnika stavivši ruke na njih. I čudio se njihovoj nevjeri.

BL. MARIJA PROPETOG ISUSA PETKOVIĆ

9. srpnja

Utemeljiteljica Družbe Kćeri Milosrđa, Trećeg samostanskog reda sv. Franje. Najveću je radost vidjela u siromasima, u njima je prepoznavala lice Isusa patnika.

Rođena je u Blatu na Korčuli 10. prosinca 1892. [...] Uočavala je patnje ljudi, glad i neimaštinu, pa je već u djetinjstvu odlučila štiti siromahe, tu „probranu i ljubljenu braću Raspetoga Gospodina“, kako ih je znala oslovljavati. [...]

Molitva bl. Mariji Propetog Isusa Petković

Bože, Oče dobri, bogat milosrđem, spasio si nas križem Sina svoga Isusa Krista. Zapali u našim srcima, po zagovoru blažene Marije Propetog Isusa Petković, vatru svoje ljubavi, da ljubimo tebe iznad svega i braću svoju u Kristovoj ljubavi. On je Bog i s tobom živi i kraljuje u jedinstvu Duha Svetoga, po sve vijekove vjekova. Amen.

<https://hkm.hr/svetac-dana/blazena-marija-propetog-isusa-petkovic/>

Stranac u svom zavičaju

To je morao biti gorak dan za Isusa: dan, kad je on već u to vrijeme bio poznat, na sva se usta govorilo o njemu i ponovno se vratio u Nazaret, došavši u posjet svome zavičaju. Bilo kako bilo, ponosni su bili na njega, sina svoga grada, na toga Isusa, na njegov ugled i slavu o kojoj se širio glas od usta do usta.

Ali u isto vrijeme bili su kritični, neprijateljskog mišljenja: Za koga on sebe drži? Mi ga poznamo od djetinjstva. Poznajemo njegovu obitelj, njegovu rodbinu, koja živi ovdje kod nas. Vjeruje li taj Isus da bi on bio nešto bolji?

“Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju i među rodbinom i u svom domu!” Tako Isus sažeto izlaže svoje dojmove. Ta je riječ postala poslovice. To se osobito obistinjuje kod nas Hrvata. Mnogi poznati Hrvati bili su poznati u tuđini prije nego li ih se počelo cijeniti u domovini.

Zašto neprihvatanje Isusa od ljudi koji su ga dugo poznavali? Vjerojatno stoga, jer su mislili, da ga znaju. Upravo stoga, jer je bio “jedan od njih”, nisu mogli vjerovati, da je on veći od njih. Umjesto da se raduju Božjim darovima, koji su u njemu očigledno bili na djelu, oni se neljubavno ponašaju da on nije kao oni.

Današnje Evangelje prigoda je za razmišljanje o situaciji kršćanstva u Europi i kod nas u Hrvatskoj. Mi smo doduše ponosni na naše velike povijesne spomenike, katedrale (Zagreb, Split, Đakovo...) i ustanove, na naše samostane i lijepe krajolike, u kojima nam često stare crkve pružaju slikovit pogled. Mi rado pokazujemo našu kulturnu baštinu turistima i predstavljamo je u sjajnim prospektima. Ali kako je onima koji vjeruju u to što ta umjetnička djela predstavljaju? Kako se osjeća netko koji potpuno živi u svojoj kršćanskoj vjeri? Ne događa li se katkad u današnjoj Europi, u našoj Hrvatskoj da je stranac?

Kako dolazi do toga? Kako je došlo tada u Nazaretu do masovnog neprihvatanja Isusa? Vjerujem da se tu pokazuje moć predrasuda. Vjeruje se da se to već prije znalo. Misli se, da se unaprijed može prosuditi. Nije dopušteno iznenađenje. Za sve ima gotov okvir u koji se može drugoga ugarati. Ljudi u Nazaretu mislili su, da Isusa već dobro poznaju, da su o njemu, njegovoj majci i njegovoj rodbini već odavno mogli stvoriti svoj sud.

Dojma sam da je i s kršćanstvom kod nas tako.

Posvetna molitva sv. Josipu

Zato mi izmoli milost obraćenja i ustrajnosti u dobru. Daj da budem dionik tvojih kreposti. Sačuvaj u meni iskrenu i trajnu vezu s Bogom, duševni mir, duboku poniznost srca, savršeno slaganje s voljom Božjom. Izmoli mi strpljivost u poteškoćama, čvrsto povjerenje u providnost Božju, a iznad svega, goruću ljubav prema presvetim osobama Isusu i Mariji, neokaljanom Njegovom Majci.

O mili, blagi, strpljivi, ponizni i sveti Josipe, uzmi nas sve za svoju djecu i budi nam uvijek dobar i vjeran otac. Amen.

Nagomilale su se predrasude! Predrasude osljepljuju za novo! U našoj ljudskoj povijesti ima različitih pokušaja da se umanjí Isusovo čovještvo. Mnogima nije moglo ući u glavu da je Isus morao učiti i biti razočaran, da je morao spavati, jesti i piti, da je mogao imati strah i ne osjećati blizinu Očevu. S nama ide i moguća ljutnja zbog vrlo ljudske Crkve i ne uvijek dojmljivih zajednica. Znakovi kruha i vina koji se nalaze posvuda na stolovima ljudi, mnogima su prejednostavni, da bi u tome spoznali tajnu vjere, da bi nam u tome trebala biti dana ljubav našega Boga, da to bude novi savez u kojem trebamo naći mir s njime i međusobno. Zašto Bog izabire taj govor za nas: da On šalje svoga Sina u čovjeku Isusu, jednome od nas? Zašto Isus izabire tako jednostavan govor ljudske gozbe s kruhom i vinom, da bi u tome bi s nama i u nama živio? To je – kao kod Isusovih čuda – govor ljubavi, koji ne želi nadjačati, pobijediti, nego prosi odgovor naše vjere. Naš Bog ne želi nas učiniti malenima svojom veličinom, nego nas želi privući svojom ljubavlju. To je njegov dar, ako se ne ljutimo na to, nego zahvaljujući i klanjajući se u tome nalazimo našu radost.

S radošću tvrdim, da se sve više ljudi dade iznenaditi kršćanskom vjerom. Oni otkrivaju Isusa, i gledaju njega i Crkvu novim očima. Kršćanstvo koje je postalo strano – postaje novost doživljaja! Budimo zahvalni da nas Bog vodi dobrim putem, i ne osuđujmo druge, nego ih prihvatimo srcem, kad molimo i svetu misu slavimo.

Naša vjera i naša ljubav donijet će bogat rod za vječni život; tada će se dogoditi stvarno čudo milosti, oni su veći nego to što se predstavlja zemaljski čudesno.

Fra Jozo Župić

<https://www.franjevci-split.hr/14-nedjelja-kroz-godinu-2/>